

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Suknja, če se je tisto oblačilo smelo imenovati suknja, je bila zelo dolga in izredno široka, halji je bila podobna, površniku. Sestavljena je bila iz samih krp, ki so bile druga na drugo priske. Niti dve tistih krp nista bili enake starosti in enake barve. Lastnik halje si jih je nakrpal, kakor je katero našel in kadar jo je potreboval. Spredaj je bila čudna halja odprta in opremljena z jermeni, ki so bili povezani in so nadomestovali gumbe. Ker je moža dolga in ohlapna halja seveda močno ovirala pri hoji, si jo je tudi od zadaj prerezal vse do života pa si prednjo in zadnjo plat privezal k bedrom. In takó so iz spodnjega dela čudnega površnika nastale nekake »pumparce«, hlamudrave hlače, ki so teti Droll dajale prav čudno, smešno podobo, posebno, kadar je hodil. Te »hlače« so mu segale do gležnjev. Za obutev je nosil močne usnjate čevlje. Tudi rokavi so bili čez mero široki in za njega predolgi. Zato si jih je na koncu zavezal in više gori izrezal luknje, ki je skozi nje vtaknil roke. Zvezana konca rokavov sta mu visela daleč čez roke in sta tvorila dve usnjati torbi, ki je v njih shranjeval različno drobnjad.

K vsej tej neverjetni zunanosti si še mislite poln, rdečeličen, silno prijazen obraz in dvoje majhnih, črnih, mišjih oči, ki niti za sekundo niso mirovale in so neprestano prežale na vse strani, da jim ja prav nič ne uide, — pa imate popolno sliko tete Droll, moža, ki je povsod vzbujal smeh in veselost, kjer se je pokazal, ki je bil tudi sam neprestano vesel in dobre volje, ki pa je, takó so vsaj trdili tisti, ki so se ga bali, pod to svojo smešno in šegavo zunanostjo skrival nevarnega človeka, policijskega »vohuna«, tajnega detektiva.

Take prikazni na divjem zapadu niso redke. Kdor se leta in leta potika po zapadu, po prerijah in gozdovih, in le redko pride v naselbine, tak človek si ne utegne nabaviti nove obleke, če je stara obnošena in raztrgana, tudi do krojača ne pride, ki bi mu jo strokovno zašil, tudi denarja včas nima, pomaga si s tem, kar mu nudi divjina, poglavitno je, da drži. Slavne lovce, ki njihova imena donijo po vseh taborskih ognjih zapada, srečavaš po zapadu v taki obleki, da bi jih pri nas nemudoma zaprli kot nevarne potepube ali pa bi otroci kričali za njimi, če bi se pokazali na cesti.

V rokah je imel mož dvocevko, ki je bila prav tako častljiva ko njegova »suknja«. Da je imel gotovo tudi nož in samokrese, to se je dalo slutiti, videti pa drugega orožja na njem ni bilo, tičalo je v obilni suknji kakor v vreči. Za njenimi gubami se je skrivalo gotovo še tudi marsikaj druga.

Njegov spremljevalec je bil fant šestnajstih let. Svetle lase je imel, koščten in močen je bil in zelo resnobno, da, nevljudno je gledal v svet, ko človek, ki zna sam najti pot skozi življenje. Oblečen je bil ves v usnje, klobuk je bil usnjat, lovska srajca, hlače, golenice in črevlji. Oborožen je bil s puško, z nožem in s samokresom.

Najprvo je zagledal čudaški človek Črnega Toma. Stopil je k njemu, mu dal roko in dejal s svojim prevpitim glasom:

»Dobrodošel, Old Tom! Kako iznenadenje —! Celo večnost se že nisva videla —!

Odkod pa in kam?»

Prisrčno sta si stisnila roke.

»Po Mississippiju sem prišel in zavil v Arkansas. V Kansas sem namenjen, kjer imam rafterje v gozdovih.«

»Well —! Jako dobro! Tudi sam sem tja namenjen in še dalje. Se bova pa skupaj vozila nekaj časa.«

Obrnil se je h kapitanu.

»Predvsem pa voznina, sir! Koliko pa plačava, jaz namreč in tale mladi mož, če je treba?»

»Hm —! Kakor daleč pač mislita potovati z nami —. In pa kak prostor si želita.«

»Prostor —? Teta Droll se vozi vsikdar v prvem razredu. In kako daleč? Recimo zaenkrat do Fort Gibsona. Saj lahko še vsak čas doplačam, če je treba, kajne?»

»Hm —! Imate denar?»

»Kako vprašanje! Bi se zadovoljili z nuggeti?»

»Prav rad jih vzamem.«

»Ampak kako pa je z zlato tehtnico? Ste pošten človek?»

Njegove besede so bile pravzaprav žaljive za kapitana. Pa takó šegavo jih je povedal in njegove majhne oči so vmes takó prijazno pomežikale, da mu jih nihče ni mogel zameriti. Le na videz se je kapitan naredil, kot da je užaljen, ter zagodel:

»Če me še enkrat vprašate, ali sem pošten, vas nemudoma vržem v reko!»

»Oho —! Menite, da se dá teta Droll kar takole v vodo vreči? Poskusite, če je treba!»

»No no —! Saj ni mišljeno takó hudo! Do dam mora biti človek vljuden in ker ste teta, ste pač tudi dama, mislim.«

Sicer pa se s plačilom še ne muči.«

»Ne! Dolžen pa ne maram nič biti, niti za eno samo minuto ne! Tako je moje načelo, če je treba!»

»Well —! Pa pojdiva v pisarno!»

Odšla sta. Potniki so gledali za njima in vsak si je po svoje razlagal čudaško osebnost novega sopotnika.

Kapitan se je kmalu vrnil in začuden pravil:

»Gospodje, da bi bili videli njegove nuggete —! Segel je z roko v tisto vrečo na koncu rokava pa pokazal polno prgišče zlatih zrn, velikih ko grah in lešnik in še večje! Tale človek je nekje našel bogato bonanzo — zlato žilo — vam pravim!»

Droll je plačal voznino in se ozrl po krovu. Zagledal je cornelovo družbo. Počasi je stopal k njim, oko mu je obstalo na cornelovi rdeči brači in vljudno je dejal:

»Oprostite, sir, — ali se nisva že nekje videla?»

Cornel je pogledal v stran.

»Ne da bi vedel —.«

»O, meni pa se čisto takó zdi, da sva se že videla —.

Povejte, ali nikdar niste bili gori ob Missouriju?»

»Ne.«

»Tudi ne v Fort Sullyju?»

»Ga niti ne poznam.«

»Hm —! Ali smem zvedeti, kako vam je ime?»

Srepo je gledal Cornel.

»Čemu?»

»Ker ste mi všeč, sir! In če mi je kdo všeč, mu prej ne dam miru, da zvem, kako mu je ime. Takó mi je v navadi, če je treba.«

»Tudi vi ste meni zelo všeč,« je ostro odgovoril cornel. »Vkljub temu pa bi ne zagrešil rad nevljudnosti in vas nadlegoval za vaše ime!»

»Zakaj ne?» je pomežiknil Droll. »Po mojem mnenju ni nikaka nevljudnost, če vpraša kdo koga po imenu. In če bi me vi vprašali, bi vam nemudoma odgovoril. Jaz vsaj svojega imena ne skrivam in ga lahko vsakomur povem. Skriva se le tisti, ki nima popolnoma čiste vesti!»

»Me mar mislite razžaliti?» je vzkliknil cornel.

»Mi na misel ne hodi! Nikdar ne bom razžalil žive duše, če je treba.«

Sicer pa zbogom, sir! In svoje ime obdržite za sebe! Ne maram ga zvedeti!»

Obrnil se je in odšel.

Rdečelas je škrtal za njim.

»Meni kaj takega —! In v žep moram vtakniti —!»

»Zakaj?» se je smejal eden njegovih ljudi. »Jaz na tvojem mestu bi tisti usnjati vreči odgovoril s pestjo!»

»In bi podležel!»

»Pshaw —! Taka osebnica —! Kje naj neki vzame telesno moč?»

(Dalje sledi.)

Najstarejša mirovna pogodba.

Starinoslovska ekspedicija, ki jo podpira z denarjem ameriško vseučilišče Yale, je odkrila v Mezopotamiji doslej najstarejšo znano mirovno pogodbo — kako iz leta 2000 pred našim štetjem. V tej pogodbi so mirovna določila po dolgi in krvavi vojni, ki sta jo takrat vodili sumerski mesti Lagaš in Uma. Uvod v to pogodbo je zelo svečan in pravi: »Državi Lagaš in Uma s tem svečano proglašata, naj bratomorna vojna med njima odselej za vse večne čase počiva. Za pričo tej njune vroče želje in rene volje naj bo božanstvo Ningirzu. Odselej bosta Lagaš in Uma živela v miru, prijateljstvu in slogi, kot dobra soseda, ki hočeta vse pozabiti, kar ju je razdvajalo v preteklosti. Gorje kršilec miru! Ningirzujeva jeza ga bo uničujoče zadela do zadnjega pokolenja.« To besedilo sta hotela nasprotiška povdariti še bolj s tem, da sta ga zapisala v lončeno posodo v obliki ogromnega jajca in ga položila v svetlišče boga Ningirzuja. Vse to ni preprečilo, da bi že nekoliko let pozneje ne prišlo do nove, še bolj krvave vojne. Vladač Ume je takrat brez vojne napovedi planil na mesto Lagaš, kraj upapetil in opustošil deželo. — Ljudje niso bili tedaj pač nič boljši ...

Za vse, ki v spanju — smrčijo.

Angleški patentni urad v Londonu je nedavno patentiral neki aparat proti smrčanju. Nad posteljo se obesi mikrofoni in če postane smrčanje nezno, začne spečega pikati električna igla. Aparat deluje dotlej, da se speči ne zdrami. Bistri iznajditelj pa je pričel, da bo treba zraven še nekega aparata, ki bo smrčanje pripravil do tega, da bodo kupili njegov mučilni patent proti smrčanju.

Zahtevajte povsod »Slov gospodarja«